

Bild: HENDRIK ZEITLER

SPINAL CORD. För evigt ospelbara blandband.

När minnen är det enda som finns kvar

Adel Szakacs verk, både de som är installerade i rummen och de som berättas i text, rör sig runt minnets känsla.

VECKANS GALLERI

ADEL SZAKACS

En för varje vibration

Galleri Box
t o m 4 juni

I det inre rummet på Galleri Box ligger resterna av vernissagens platsspecifika installation. "Rest" låter kanske trist, som dagen efter en fest, som det sista kvar på tallriken efter en måltid, men det är inte så jag menar. Tvärtom: rester är de minnen som det materiella inte längre klarar att representera, men som ändå måste hållas fast vid. Adel Szakacs verk, både de som är installerade i rummen och de som berättas i text, rör sig runt minnets taktilitet, eller det faktum att när det materiella har förflyktigats så står vi ändå kvar med våra reminiscerande kroppar.

JAG HAR DÅ redan tagit mig igenom en skog som växer från taket. *Spinal cord* heter verket och består av kassetband – blandband enligt uppgift – som är utdragna och exponerade, utan sina skyddande plastkokonger och därmed också förstörda. För evigt ospelbara. Blandbandet som har kommit att representera det ultimata kärleksbrevet för de generationer som var för ironiska och för förlägna för brevskrivande, blir här utsatt för en grym behandling. Titeln, *Spinal cord*, antyder dock att det inte spelar någon roll hur det materi-

ella behandlas idag, det förflutna har redan flyttat in i kroppsmindet och ruvar där i väntan på en trigger, i form av något, nästan vad som helst.

I *Every kiss has a dream* har Szakacs försökt förlänga livstiden för såpbubblor genom honey dust body powder, ett smaksatt kroppspuder. En skir rosa atmosfär präglar rummet. Såpbubblorna, som verkligen behöll sin form länge, är nu stelnade spår på det pudrade golvet och har fått en svag likhet med den korviga oformligheten hos bortslängda kondomer.

SZAKACS ÄR FOTOGRAF och beskriver sin process som formad av analog fotografisk teknik, med installationer som slutpunkt. Hon använder "det fotografiska som en metafor för att varsebli verkligheten". Jag förstår hur Szakacs menar, men tänker att hennes verk också kan förstås som motsatsen till fotografiets frysande av perceptionen.

Till exempel, det djupt ironiska faktum att Joseph Beuys talgskulpturer, vars lukt borde genomsyra hela Hamburger Bahnhof i Berlin och som borde få genomföra sin oändligt långsamma transformation, hindras av en klimatanläggning som tvingar skulpturerna till evig orörlighet, trots att materialitetens rörelse är just var skulpturerna utforskar. Bortanför den institutionaliserade och kanoniserade konsten kan det materiella fortsätta att leka med de mänskliga sinnen och det är bara att glädjas åt det.

KAJSA WIDEGREN